

עמ"ת 62901/06/15 - מדינת ישראל נגד אברהים לואבנה

בית המשפט המחוזי בנצרת

30 יוני 2015

עמ"ת 62901-06-15 מדינת ישראל נ'

לואבנה(עציר)

בפני כב' השופט הבכיר זיאד הווארי

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: אברהים לואבנה (עציר)

נוכחים:

בשם העוררת: עו"ד חגית זמיר

בשם המשיב: עו"ד מוסטפא אבו אחמד

המשיב בעצמו [הובא באמצעות השב"ס]

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בנצרת (להלן - בית משפט קמא), (כב' השופטת עדי במביליה- אינשטיין) שניתנה ביום 28.6.15 בתיק מ"ת 51088-04-15, לפיה שוחרר המשיב לחלופת מעצר בכפר ביר אל מכסור .

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסה לו עבירה של גרם חבלה חמורה כשהעברין מזויין ובצוותא.

בקצרה אציין כי על פי כתב האישום, הגיע המשיב ביום 16.4.15 לבית המתלון, אשר בין משפחתו ובין משפחת המשיב קיים סכסוך דמים, כשהוא מצויד בסכין ותוך שהוא מודיע כי הגיע למקום על מנת לתקוף ולחסל את המתלון. בהמשך, הגיעו לזירה מספר גברים נוספים כשהם מצויידים בסכינים ואלות, ותקפו, יחד עם המשיב, את המתלון באופן שדחפו אותו ודקרו אותו בחלק הקדמי של ראשו. בהמשך הוסיפו המשיב והאחרים להכות את המתלון בגופו בידיהם ובאמצעות כסאות, ואף דקרו אותו באמצעות סכינים באזור המותן וברגליו.

כתוצאה ממעשיהם של המשיב והאחרים, נגרם למתלון חתך עמוק בחלק הקדמי של ראשו וכן פצע בברך שמאל. המתלון נזקק לטיפול רפואי מיידי שכלל תפירת החתך.

3. עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה מבית משפט קמא לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון מיום 5.5.15 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר והמשיב נשלח לשם קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

לאחר קבלת תסקיר המעצר, וחרף ההמלצה לשחרור המשיב בחלופה המוצעת, הורה בית המשפט קמא ביום 7.6.15 על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. בית המשפט קמא דן בנסיבות האירוע המתואר בכתב האישום וקבע כי לאור המיוחס למשיב, עולה ממנו מסוכנות הן למתלונן והן לציבור בכללותו. הוסיף כי קיים יסוד סביר לחשש כי המשיב יפעל לשיבוש הליכי משפט. מנגד נתן דעתו בית המשפט קמא לגילו הצעיר של המשיב, העדר הרשעות קודמות ולהמלצתו החיובית של שירות המבחן בעניינו. לאחר עריכת כל האיזונים, מצא בית המשפט קמא כי החלופה המוצעת בעניינו של המשיב אינה מתאימה על רקע מיקומה הסמוך למקום מגורי המתלונן. על כן הורה כאמור על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, תוך שצוין כי היה ותוצע חלופה מרוחקת יותר, היא תיבחן לגופה.

בהמשך, הציג המבקש חלופה נוספת לבית המשפט בכפר ביר אל מכסור. בדיון מיום 28.6.15 בחן בית המשפט קמא את הבקשה ולאחר שהתרשם באופן חיובי מהמפקחים ומן החלופה המוצעת, לרבות המרחק של החלופה ממקום מגוריו של המתלונן, הורה בית המשפט קמא על שחרורו של המשיב לחלופה המוצעת, תחת פיקוחם של שלושה מפקחים וכן תחת איזוק אלקטרוני.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

4. לטענת ב"כ העוררת שגה בית המשפט עת הורה על שחרורו של המשיב לחלופה. ב"כ העוררת הפנתה לחומרת העבירה המיוחסת למשיב, כמו גם לדבריו לפיהם בא לחסל את המתלונן. בהתאם טענה כי מהמשיב עולה מסוכנות אשר אינה ניתנת לאיון בחלופה. הוסיפה והפנתה להתרשמות התסקיר מהמשיב, אשר קבע כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות העבירות וכן לעובדה שלמשיב עבר הכולל רישום של אי הרשעה. בנוסף טענה ב"כ העוררת כי שגה בית המשפט קמא עת הורה על הטלת איזוק אלקטרוני מבלי לפרט טעמים מיוחדים כנדרש על פי חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על-תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה- 2014 (להלן: "החוק"). הוסיפה כי בהתאם לחוק היה על בית המשפט קמא להמתין לקבלת הדיווח שך מנהל מערכת האיזוק האלקטרוני טרם החלטתו בדבר הטלת איזוק על המשיב. לבסוף טענה כי שעה שבית המשפט הורה על מעצרו של המשיב לאחר קבלת התסקיר, היה עליו לשלוח את המשיב לשם קבלת תסקיר חדש בטרם החליט על שחרורו.

מנגד התנגד ב"כ המשיב לבקשה. הפנה להחלטת בית המשפט קמא אשר שקלה את כל השיקולים הרלוונטיים בעניינו של המשיב וכן להמלצתו החיובית של שירות המבחן בעניינו.

דיון והכרעה:

5. לאחר שבחנתי את הבקשה נחה דעתי כי דינה להידחות.

אין חולק, ואף בית המשפט קמא עמד בהרחבה, על חומרת המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום ועל המסוכנות העולה מהם. על רקע של סכסוך דמים משפחתי תקף המשיב את המתלונן, עם אחרים, באמצעות סכין וגרם לו לחבלות, אשר רק בדרך נס לא הביאו לתוצאות הרות אסון. בפסיקה נקבע כבר לא פעם כי בעבירות מסוג זה הכלל הינו להורות על מעצר הנאשם עד תום ההליכים.

אולם, על אף חומרת העבירות המיוחסות למשיב, נקבע לא אחת בפסיקה, כי ראוי שכל מקרה יבחן בנפרד בהתאם לנסיבותיו הייחודיות:

"כידוע, חומרת העבירה כשהיא לעצמה, אינה מצדיקה מעצר עד תום ההליכים, וגם כאשר קיימת חזקת מסוכנות, העולה מנסיבות המקרה, עדיין חייב בית המשפט לשקול אם חלופת מעצר עשויה להשיג את מטרת המעצר. במקרים רבים אין בידי הנאשם דרך להוכיח בראיות חיצוניות כי הוא לא ינצל את חלופת המעצר באופן שיסכן את בטחון הציבור, או ישבש את הליכי המשפט, או יפגע בדרך אחרת במטרות המעצר. לפיכך, במקרים כאלה חייב השופט לסמוך במידה רבה על הרקע של הנאשם, ובעיקר על הרקע העברייני ככל שהוא משתקף במרשם הפלילי, ועל התרשמות אישית מן הנאשם ומנסיבות המקרה" (ראה בש"פ 3442/98 מדינת ישראל נ' אייל מלכה, תק-על 1161, (2)98).

עוד הדגיש בית המשפט העליון כי:

"המעצר אינו מקדמה על חשבון העונש ואינו מיועד להשיג מטרה של הרתעה וכל מקרה נבחן לנסיבותיו הן באשר לקיום ראיות לכאורה והן באשר לאפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של נאשם פחותה (הוראות סעיף 21 (ב) (1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996). אכן כל מקרה צריך להיבחן לנסיבותיו ועל אחת כמה וכמה בשלב ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים, עת עומדת לנאשם חזקת חפות" (בש"פ 2506/05 תומר טקשה נ' מדינת ישראל, תק-על 4872 (1) 2005).

בענייננו, לאחר שבחנתי את החלטת בית המשפט קמא ושקלתי את טענות הצדדים, מצאתי כי החלטתו של בית המשפט קמא הינה שקולה ומאזנת היטב בין המסוכנות הנשקפת מן המשיב ובין הנימוקים לשחרורו בחלופה, כאשר בעיקר אמורים הדברים לגילו הצעיר של המשיב, אשר הינו "בגיר- צעיר", העובדה שלמשיב אין עבר

פלילי בר הפעלה, היות החלופה המוצעת מרוחקת די הצורך ממקום מגורי המתלונן וכן המלצתו החיובית של תסקיר המעצר בעניינו.

יתירה מכך, חרף המלצתו החיובית של שירות המבחן בעניינו של המשיב עד ביחס לחלופה הראשונה שהוצגה, נמנע בית המשפט קמא מלהורות על שחרור מקום שמצא כי החלופה אינה מרוחקת די הצורך ממקום מגוריו של המתלונן. רק כעת, משהוצגה חלופה מרוחקת די הצורך ובפיקוח ערבים ראויים, מצא בית המשפט קמא להורות על שחרור המשיב בהתאם להמלצת התסקיר. בעשותו כן הפעיל בית המשפט קמא שיקול דעת וערך איזון ראוי, לרבות הצורך להגנה על בטחונו של המתלונן.

אשר לחשיבותו של שירות המבחן כגורם בעל הכלים המקצועיים להעריך בשלב המעצר את מסוכנותו של נאשם ואת התאמתן של החלופות המוצעות כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו, כבר נקבע לא פעם:

"לתסקיר המעצר נתונה חשיבות רבה בהכרעה בדבר חלופת מעצר. באמצעות תסקיר המעצר יכול בית המשפט להעריך את מידת האמון שניתן ליתן בנאשם שיעמוד בתנאי השחרור שנקבעו לו. הוא מסייע לבית המשפט להעריך את מידת המסוכנות הנשקפת מן העצור, ותורם להערכת בית המשפט בדבר כוחה של חלופת מעצר להפיג את מסוכנות זו"
(בש"פ 3237/06 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם), פסקה 5 (2006)).

כאמור, מקובלת עליו מסקנתו הסופית של בית המשפט קמא לפיה בנסיבות העניין די בחלופה המוצעת, בתוספת פיקוח אלקטרוני, להשגת מטרת המעצר. לעניין זה אוסיף כי נתתי דעתי אף לעובדה שהמשיב עצור מזה תקופה לא קצרה של כחודשיים וחצי, כאשר אין חולק על הקושי העולה מחוויית המעצר, בעיקר לצעיר בגילו של המשיב, ועל ההרתעה הנוצרת ממנה. אוסיף כי בנסיבות העניין, כאשר למעצר הבית מתווסף אלמנט פיקוח חיצוני כגון איזוק אלקטרוני, די לטעמי במרחק הקיים בין החלופה המוצעת ובין מקום מגורי המתלונן, על מנת לאיין את מסוכנותו של המשיב די הצורך.

אשר לטענותיה של העוררת באשר לאי עמידת החלטת בית המשפט קמא בדרישות החוק, הרי שבניגוד לטענת העוררת מצאתי כי בהחלטתו בהחלט התייחס בית המשפט קמא ל"טעמים המיוחדים שיירשמו" מכוחם הורה על הטלת האיזוק, לרבות היות המשיב "בוגר- צעיר", על המשמעויות שנתנה לכך הפסיקה, העדר עבר פלילי ועוד. אומנם הפירוט האמור לא צויין בפסקה הרלוונטית לאיזוק, אולם מקום בו ניתנה התייחסות כאמור, עמד לטעמי בית המשפט קמא בדרישות החוק.

כמו כן לא מצאתי כי היה מקום לשלוח את המשיב לשם קבלת תסקיר נוסף בעניינו נוכח החלטת בית המשפט קמא להורות על האיזוק. התסקיר הראשון בעניינו של המשיב הוגש עוד בטרם נכנס החוק לתוקפו, כאשר ההמלצה לשחרר את המשיב במסגרתו נדחתה אך ורק נוכח קרבת החלופה למקום מגורי המתלונן. בנסיבות אלו, איני רואה כי הייתה על בית המשפט קמא החובה לשלוח את המשיב לשם קבלת תסקיר נוסף אשר יבחן

את שאלת האיזוק לבדה.

אשר לטענת העוררת כי שגה בית המשפט קמא עת הורה על השחרור **טרם** קבלת הדיווח מנהל מערכת האיזוק האלקטרוני וזאת בניגוד לקבוע בסעי' 22ב(ג) לחוק, הרי אף לעמדתו היה על בית המשפט קמא להמתין עם החלטת השחרור עד לקבלת אותו דיווח, הרי שלגופו של דבר לא נפל כל פגם מהותי בהחלטת בית המשפט קמא וזאת מקום בו מכל מקום הורה על המשך מעצרו של המשיב עד לקבלת דיווח המנהל כאמור.

6. אי לכך ולאור האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערר.

ניתנה והודעה היום י"ג תמוז תשע"ה, 30/06/2015 במעמד הנוכחים.

זיאד הווארי , שופט בכיר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כמצוות החוק, אני מורה על עיכוב ביצוע החלטתי לעיל למשך 24 שעות.

היה ובאם העוררת תגיע למסקנה לפני חלוף המועד הנ"ל כי אינה מגישה בקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון, תודיע מיידית הן לביהמ"ש והן לסניגור והן לשב"ס, והמשיב ישוחרר על פי התנאים שנקבעו בהחלטת ביהמ"ש קמא.

ניתנה והודעה היום י"ג תמוז תשע"ה, 30/06/2015 במעמד הנוכחים.

זיאד הווארי , שופט בכיר

הוקלד על ידי ערין בראנסה